





Odată, într-o mlaștină întunecată,
Trăia o broască mititică și bălțată.
Frații mai mari îi spuneau Brotăcel,
El însă și-ar fi zis...

Sir Nufărel!

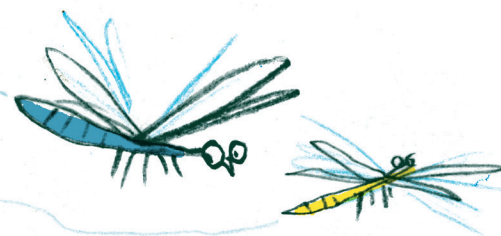
Mândru și liber era Sir Nufărel,
În armura-i de măt falnic cavalier.
Și tare înțelept, cutezător,
Al libelulelor temut nimicitor!







Dar nimeni în seamă nu te ia
Când cât o boabă ești de-abia.



Tocmai de-asta, tare și-ar fi dorit
Să se facă mare, înalt și voinic.

